

MIREIA ARSO

El concert de Toumani i Sidiki Diabaté va ser una de les perles de la jornada

MIREIA ARSO

El funambulista Pierre Déaux va meravellar a cinc metres d'alçada

EUDALD REDÓ

La jornada castellera va tornar a omplir l'entrada a la Plana de l'Om pel Born

La Sant Jordi es va posar la gorra i Kulbik se la va treure

LES CRÒNIQUES

S.PAZ | MANRESA

Sorprenent. I l'adjectiu queda curt. Què dimonis fa la Cobla Sant Jordi amb uns exploradors de la dansa urbana com són la companyia Kulbik? Crear un gran espectacle. I això que, en definitiva, només havien assajat conjuntament quatre vegades i que ahir, per primer cop, ho ensenyaven al públic. Manresa va tenir la sort de veure un tast del que serà un espectacle total (i acabat d'afinar, això sí) que s'estrenarà l'any que ve al Mercat de les Flors. La Sant Jordi es va posar la gorra i Kulbik se la va treure.

Quan els nens (i n'hi havia uns quants) no mouen ni una cella, és que la cosa funciona. Quan la iaia de més de 70 anys aguanta a peu dret més de 40 minuts, és que la cosa funciona. El pati del Kursaal (territori Kulbik des de la seva estrena a la fira, fa dos anys) es va omplir en les dues sessions d'ahir per veure una de les propostes estrella de la programació

EUDALD REDÓ

Els integrants de la Sant Jordi, a l'escenari amb Kulbik

d'aquest any. Sense dubtes. L'experimentació és un terreny abonat per a les fires i la Cobla Sant Jordi i Kulbik van ser dos mons que van confluïr amb naturalitat quan, en l'imaginari, es troben separats per un univers. No és nou, en els camins experimentals de la Sant Jordi que lidera Pep Moliner (fiscorn), buscar punts de trobada amb la resta d'arts escèniques. Kulbik va centrar el seu treball (molt més) en el teatre gestual, en la interpretació, sense abandonar, però, l'artesanía de la dansa; i la Sant

Jordi es va posar la gorra i va sortir a la pista quan la coreografia ho necessitava. El treball està basat en números escènics (simulació d'una baralla dansada; una excursió...) on la música mana els passos de ball, i on Markooz, campió de *beatbox* (crear sons, ritmes i música amb la pròpia veu) va arrasar. Brutal. Franco Molinari, Pep Ventura, Manuel Oltra, Xavier Pagès, Joaquim Serra i Marc Timón (integrant de la cobla) van posar la banda sonora als peus de Kulbik. I aquests la van fer més gran.

Dervixos de vertigen

DAMIÀ VICENS | MANRESA

La formació siriana Ensemble Al-Kindi i la mística dansa dels Dervixos Giròvags de Damasc van rubricar ahir a la nit al teatre Kursaal (aquest cop sí, ple de gom a gom) un dels espectacles més sorprenents de la Fira Mediterrània d'enguany.

A través d'un repertori de música clàssica àrab, el muntatge va presentar un desplegament escènic humil, abonant tota la màgia del directe als intermitents

i vertiginosos rituals sufís, d'uns cinc minuts de durada cadascun.

La melòdica veu de Sheikh Ahmed Daoud i un sobri duet de cors van transportar els espectadors a l'espiritualitat de les mesquites d'Orient, amb l'acompanyament només de tres instruments: el ney (flauta), l'ud (llaüt) i el riqq (pandereta).

Després de vint minuts inicials purament vocals, els dervixos es van aixecar de les cadires i l'expectació del públic, de sobte, es va despertar, amb càmeres i mòbils a les mans.

Mitjançant una música cíclica, els dos giròvags van encetar la seva cerimònia misteriosa començant a girar sobre ells mateixos, en el sentit contrari de les busques del rellotge, mentre l'extrem de les faldilles circulars de color blanc (d'uns tres metres de diàmetre) s'elevava a mesura que augmentava el moviment. Davant d'un auditori atònit (i algun marejat), els dervixos mantenien l'equilibri amb els braços ascendint cap al cel, mentre el seu esperit també s'enlairava en trànsit cap a Al·là.

«Master class» de kora amb els Diabaté

DAMIÀ VICENS | MANRESA

La kora és un instrument de corda, barreja d'arpa i llaüt, construït a partir d'una carbassa, originari de l'Àfrica occidental. El seu millor intèrpret actual al món es diu Toumani Diabaté, i ahir va actuar a Manresa davant d'un teatre Conservatori ple, al costat del seu fill

Sidiki, amb qui està presentant el seu nou disc. El duet de Mali va oferir un diàleg genial entre les seves kores, de 21 cordes cadascuna, en una lectura contemporània dels sons ancestrals de l'oest africà.

Sidiki va obrir en solitari el concert i es va repartir el protagonisme amb Toumani, que va delectar els oients amb solos

d'alçada, demostrant per què és considerat un dels grans exponents de la música negra, des que el 1988 va sorprendre amb el seu debut discogràfic, *Kaira*.

Un dels instants més emotius de la vetllada va arribar amb la denúncia del drama de les pasteres i la cançó *Lampedusa*.